

«... ἄλλον θέλω σὺς μαστίσει ἐτι περισσότερον, ὅτε αὐτοῦ θέματος ἡ ἐπιτομή καλοῦ συγγράμματος εἶναι πάντοτε μικρὰ, ἢ δὲ ἐπιτομή κακοῦ συγγράμματος, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν γίνη πάντοτε εἶναι μεγάλη.»

Τὴν υπερβολικὴν ἀυταπάρνησιν, ἔλαβεν ὡς ἐπιχείρημα ὑπερασπίσεως ὁ Δικηγόρος Chavau-la-Garde, ὑπερασπισθεὶς τὴν Καρλότιαν Κορδαίην, τὸν γυναικόμορρον τοῦτον Ἀρμόδιον τῆς Γαλλίας.

Ἡ ἡρώϊς αὐτὴ χαίρουσα διότι ἐπέτυχεν νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα τῆς ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ αἰμοκαρῶν τῆς θηρίας, τοῦ Μαράτ, ὅστις, ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας ἔσφαξε μυριάδας ἐκλεκτῶν Γάλλων, ἂν ἐφρόντισε παντελῶς ἀπὸ σωθῆ διαστρέφουσα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν διηγήθη τὴν προμελέτην τοῦ φόνου, καὶ τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως, ἐνώπιον τῶν Δικαστῶν. Τί ἐμελλεν εἰς τὴν τοιαύτην περίστασιν νὰ εἰπῇ ὁ ὑπερασπιζόμενος αὐτὴν Δικηγόρος, ἀφ' οὗ αὐτὴ τὰ πάντα ὠμολόγησε μὲ μεγάλην ἀταραξίαν ψυχῆς. Ἴδου τεμάχιον τῆς ὑπερασπίσεως τὴν ὁποίαν οὗτος ἀπήγγειλε. — «Ἡ κατηγορουμένη ὠμολόγησε μετ' ἀδιαφορίας τὴν πράξιν ἣν ἐξετέλεσε, ὁμολογεῖ ἐπίσης μὲ τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν τὴν προμελέτην καὶ τὰς λοιπὰς τρομερὰς περιστάσεις, ὁμολογεῖ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ πάντα, καὶ δὲν φροντίζει οὐδέλλως νὰ δικαιολογηθῇ· ἀλλ', ὧ πολῖται ἔνορκοι, ἡ ὑπεράσπισις τῆς δλόκληρος περιέχεται εἰς αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν τῆς. Ἡ ἀτάραχος αὕτη γαλήνη καὶ αὐταπάρνησις, σταθερὰ ἐνώπιον καὶ αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ θανάτου, ὅσον ὑψηλὴ καὶ ἂν θεωρηθῇ, λέγω ὅτι εἶναι ἐναντία τῆς φύσεως. Δὲν δύναται δὲ νὰ ἐξηγηθῇ, εἰμὴ διὰ τῆς ἐξάψεως τοῦ πολιτικοῦ φανατισμοῦ τοῦ ὀπλιτῆσαντος τὴν χεῖρά τῆς, καὶ μένει εἰς ἡμᾶς, ὧ ἔνορκοι, νὰ σταθμίσετε μὲ τὴν στάθμην τῆς Δικαιοσύνης, τὴν ἠθικὴν ἐκρύπτῃ αὐτῆς, διὸ καὶ ἀπieroῦμαι εἰς τὴν σὺνείν σας» ἀλλὰ ὀλιγωτέραν ἀυταπάρνησιν αἰσθανόμενοι οἱ Δικασταὶ ἐπεμφαν τὴν ἡρώϊδα εἰς τὸ σφαγίον, καὶ ἡ χαριεστάτη ἐκείνη κεφαλὴ τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἤθελε στέφει ἀθάνατος δάφνης στέφανος, κατέπεσεν αἱματηρὰ ὑπὸ τὴν πληγὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πελέκουσ.

— Ὑπῆρχε νόμος τις παράδοχος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Πολωνοῖς κατὰ τῶν συκοφαντῶν. Τὸν νόμον δὲ τοῦτον λέγουσιν, ὅτι ἔθεσεν καὶ ἐν Γαλλίᾳ εἰς ἐνέργειαν Κάρολος ὁ Ε'. Δι' αὐτοῦ πᾶς συκοφάντης κατεδικάζετο νὰ βυθίζῃ ὡς τετράποδον μὲ χεῖρας καὶ πόδας ἐπὶ μίαν ὥραν, καὶ νὰ ὑλακτῇ ὡς κύων. Μὰ τὸν Θεόν, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἂν καὶ ὁ νόμος οὗτος ἔχει τι ιδιότροπον, εἶναι μ' ὅλα ταῦτα ἀρκετὰ διασκεδαστικὸς, καὶ ἐάν, μμουμενοὶ Κάρολον τὸν Πέμπτον, οἱ νομοθέται μας τὸν εἰσήγαγον ἐν Ἑλλάδι, καὶ δὲν ἐλάμβανεν ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν του τὴν τύχην τῶσαν ἄλλων λαοσωτηρίων διατάξεων παραδοθειῶν πρὸ καιροῦ εἰς τῶν ἀδελφῶν ποντικῶν τοὺς ὀδόντας, πόσους ἄρα γε ἐξόχους ἄνδρας, πόσους σοφοὺς δημοσιογράφους, δὲν ἤελαμεν ἀκαταπαύστως ἀκούει νυχθημερὸν ὑλακτοῦντας, καὶ ἰθεὶς τετραποδίζοντας! Τὸ πρᾶγμα εἶναι φυσικόν! δὲν κατοικοῦμεν τὴν κλασικὴν γῆν τῶν συκοφαντῶν;

— Πᾶσα ἐπιτομὴ καλοῦ συγγράμματος εἶναι ἀνόητος ἐπιτομή. (Montaigne). Ἄλλος δὲ εἶπεν ἐπὶ τοῦ

αὐτοῦ θέματος ἡ ἐπιτομή καλοῦ συγγράμματος εἶναι πάντοτε μικρὰ, ἢ δὲ ἐπιτομή κακοῦ συγγράμματος, ὅσον μικρὰ καὶ ἂν γίνη πάντοτε εἶναι μεγάλη.

— Ἄλλος ἀρχαῖος νόμος τῶν Πολωνῶν προσέτατε νὰ ἀποσπᾷσι τοὺς ὀδόντας τῶν καταλυόντων τὰς τεσσαρακοστὰς· ἂν καὶ οὗτος ὁ νόμος ἐφηρμοζέτο παρ' ἡμῖν, οἱ νέοι ἤθελον φαίνεσθαι γέροντες, καὶ οἱ γέροντες νέοι.

— Ὑπῆρέτης τις Κάρολου τοῦ Πέμπτου τῆς Γαλλίας εἰσελθὼν βιαίως καὶ ἀπροσέκτως εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Βασιλέως, ἀνέτριψε τράπεζαν ἐν ἣ εἶχε καταθέσει ὁ Βασιλεὺς 30 ὠρολόγια. Τὰ ὠρολόγια πεσόντα συνετριβήσαν, ὁ δὲ ὑπῆρέτης ἐφοβήθη· ἀλλ' ὁ Κάρολος γελάσας ἀπὸ καρδίας, Εὐγε! τοῦ εἶπε, οὐ εὐρες τὸ μυστήριον νὰ κατορθώσῃς διὰ μιᾶς 3, τι ἐγὼ πρὸ καιροῦ ἐζήτησα. Τώρα ἀναμφιβόλως θαδίζουσιν ὅλα ἐκ συμφώνου.

— Εἰς φλύαρον.
Τοὺς πάντας τέρπει ἡ μακρὰ αὐτῆς ῥητορικὴ σου, Μέλι καὶ σάκχαρ καταντᾷ ἡ συναναστροφή σου! Εἰς θαυμασμόν πλην μὲ κινεῖς, κ' εἰς ἄκρον μὲ [θαμβόνεις
Μόνον ὀπότεν σιωπᾶς καὶ ὅταν τελειούης.

Θ. Γ. Ὀργανίδης.

ΔΕΚΑΗΜΕΡΕΙΣ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως οὐδὲν νεώτερον λόγου ὀπωσοῦν ἄξιον συνῆθ' εἰς τὴν πολιτείαν, ἐκτὸς μόνον τῆς ἀποπερατώσεως δλοκληρήου τοῦ προῦπολογισμοῦ εἰς τὴν Βουλὴν· ἡ ἀνάκρισις καὶ ἐξέλεξις τοῦ τῶν στρατιωτικῶν, περιμενομένου πρὸ τοσοῦτου καιροῦ, δὲν διήρκεσεν ἐπέκεινα τῶν δύο ἡμερῶν· ἀπέβη ὅμως λίαν σκανδαλώδης διὰ δύο σπουδαίους καὶ ῥητορικοὺς λόγους τοῦ Κ. Χουρμούζη, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἐπροϊμίασεν, ὁ δὲ ἐπεσφράγισε σχεδὸν τὴν συζήτησιν. Τῇ δὲ 30 Ἰουλίου εἰσήχη ὁ προῦπολογισμὸς εἰς τὴν Γερουσίαν.

— Μετατεθέντος εἰς τὴν Λακωνίαν τοῦ Κ. Ἀδάμ Δούκα ὡς Νομάρχου ἐστάλη εἰς Εὐβοίαν ὁ ἀναξιοπαθῆσας μέχρι τοῦδε πρωταθλητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος Κ. Αναγνωστόπουλος.

— Διωρίσθη δὲ ὁμοίως ὁ Κ. Κυριακίδης Νομάρχης Ἀρκαδίας ἀντὶ τοῦ Κ. Μοναστηριώτου.

— Εἰς ἐκ τῶν ἀρχιμερῶν, ὅσοι ὑπελείφθησαν ὁ ἅγιος Ἀνδρουβίστης διωρίσθη κανονικὸς ἐπίσκοπος Οἰτύλου καὶ Γυθείου.